

En forestilling om oss selv

Vårt Land Vårt Land. 19.01.2009.

livri@vl.no 22 310 432

Side: 18.

Anmeldt av Liv Riiser

Toril Goksøyr og Camilla Martens er to kunstneriske luringer som lager forestillinger som gir begrepet nytt innhold. De leter selv opp stoffet sitt, og går til oppgaven som en blanding av antropologer og journalister. Sist vi så dem på en av Nationaltheatrets scener var i -Ønskekonsert, en stillferdig og inntrengende time i selskap med en ung alene-mor i ferd med å forberede sitt selvmord. Tidligere har de blant annet vrent på Ibsen, og laget en oppsetning av Askepott med Toril Goksøyrs søster Marte i hovedrollen. Hun har Downs syndrom, og ga eventyret nye overtoner.

Salong. Nå har de vært på huskonsert. De har invitert seg inn på -musikkafetener i private hjem, lyttet og lært og laget forestillingen Salong. Der er Ågot Sendstad vertinne og Christian Greger Strøm vert, og gjestene ja, det er oss som sitter kranset på parkettgulvet i den høyloftede stuen.

Vi hadde håpet å kunne invitere dere til det nye huset vårt, så dere slapp å sitte så trangt, smiler vertinnen hun smiler hele tiden men så er det håndverkerne

Humor eller alvor? Slik blir vi innlemmet i prosjektet, for vi sitter virkelig trangt på Torshovteatret. Og gjennom halvannen time vet vi ikke riktig om vi skal le eller være alvorlige, for selv om det er skuespillere som fyller rollene som familiemedlemmer, kjøkkenpersonale og utvalgte gjester, blir vi trukket inn i spillet på måter som ikke alltid er like flatterende. I forestillingens flytende overganger mellom dokumentar og fiksjon, mellom komikk og inderlighet, kastes vi fra overgaven latter til rastløst ubehag, for alle har vi en eller annen gang vært vertskap eller gjest i tilsvarende sammenkomster.

Likevel er Salong ingen satire, og musikeren som er invitert, er en helt ekte blokkfløytsist. - Ingeborg Christophersen opptre som seg selv, og spiller fremragende, både som musiker og gjest. Selv om hun også skaper forvirring ved å fremføre Egil Storbekken, eller la stykket hun spiller ende med et primalskrik. Et kultursjokk som vertinnen elegant demper ved å si noen

Salong: Vertinne Ågot Sendstad (t.v.) har invitert til huskonsert i sin villa på vestkanten. Gjestene - ja, det er oss som sitter kranset på parkettgulvet i den høyloftede stuen, skriver vår anmelder. Birgitte Larsen spiller servitøren. Foto: Cecilie Bjørnlykke

En forestilling om oss selv

Anmeldt av Liv Riiser

19.01.2009

22 310 432

TEATER

TORSHOVTEATRET

Salong

Egil Storbekken og Camilla Martens

Munter og mangetydig.

Munter og mangetydig.

Munter og mangetydig.

Munter og mangetydig.

Munter og mangetydig.

Munter og mangetydig.

Munter og mangetydig.

Munter og mangetydig.

Munter og mangetydig.

Munter og mangetydig.

Munter og mangetydig.

Munter og mangetydig.

Munter og mangetydig.

Munter og mangetydig.

Munter og mangetydig.

Munter og mangetydig.

Munter og mangetydig.

Munter og mangetydig.

Munter og mangetydig.

Munter og mangetydig.

Munter og mangetydig.

Munter og mangetydig.

Munter og mangetydig.

Munter og mangetydig.

Munter og mangetydig.

Munter og mangetydig.

Munter og mangetydig.

Munter og mangetydig.

Munter og mangetydig.

Munter og mangetydig.

Munter og mangetydig.

Munter og mangetydig.

Munter og mangetydig.

Munter og mangetydig.

Munter og mangetydig.

Munter og mangetydig.

Munter og mangetydig.

Munter og mangetydig.

Munter og mangetydig.

Munter og mangetydig.

Munter og mangetydig.

Munter og mangetydig.

Munter og mangetydig.

Munter og mangetydig.

Munter og mangetydig.

Munter og mangetydig.

Munter og mangetydig.

Munter og mangetydig.

Munter og mangetydig.

Munter og mangetydig.

Munter og mangetydig.

Munter og mangetydig.

Munter og mangetydig.

Munter og mangetydig.

Munter og mangetydig.

Munter og mangetydig.

Munter og mangetydig.

Munter og mangetydig.

Munter og mangetydig.

Munter og mangetydig.

Munter og mangetydig.

Munter og mangetydig.

Munter og mangetydig.

Munter og mangetydig.

Munter og mangetydig.

Munter og mangetydig.

Munter og mangetydig.

Munter og mangetydig.

Publikum sitter trangt på Torshovteatrets Salong.

Ingeborg Christophersen opptrer som seg selv.

– Velkommen, hjertelig velkommen, hilser vert og vertinne idet vi entrer Torshovteatrets salong. Demmed er vi fanget i et rollespill som det tar tid å komme seg ut av.

Toril Goksøyr og Camilla Martens er to kunstneriske luringer som lager forestillinger som gir begrepet nytt innhold. De leter selv opp stoffet sitt, og går til oppgaven som en blanding av antropologer og journalister. Sist vi så dem på en av Nationaltheatrets scener var i Ønskekonsert, en stillferdig og inntrengende time i selskap med en ung alene-mor i ferd med å forberede sitt selvmord. Tidligere har de blant annet vrent på Ibsen, og laget en oppsetning av Askepott med Toril Goksøyrs søster Marte i hovedrollen. Hun har Downs syndrom, og ga eventyret nye overtoner.

Salong. Nå har de vært på huskonsert. De har invitert seg inn på musikkafetener i private hjem, lyttet og lært – og laget forestillingen Salong. Der er Ågot Sendstad vertinne og Christian Greger Strøm vert, og gjestene ja, det er oss som sitter kranset på parkettgulvet i den høyloftede stuen.

Vi hadde håpet å kunne invitere dere til det nye huset vårt, så dere slapp å sitte så trangt, smiler vertinnen – hun smiler hele tiden – men så er det håndverkerne...

Humor eller alvor? Slik blir vi innlemmet i prosjektet, for vi sitter virkelig trangt på Torshovteatret. Og gjennom halvannen time vet vi ikke riktig om vi skal le eller være alvorlige, for selv om det er skuespillere som fyller rollene som familiemedlemmer, kjøkkenpersonale og utvalgte gjester, blir vi trukket inn i spillet på måter som ikke alltid er like flatterende. I forestillingens flytende overganger mellom dokumentar og fiksjon, mellom komikk og inderlighet, kastes vi fra overgaven latter til rastløst ubehag, for alle har vi en eller annen gang vært vertskap eller gjest i tilsvarende sammenkomster.

Likevel er Salong ingen satire, og musikeren som er invitert, er en helt ekte blokkfløytsist. Ingeborg Christophersen opptre som seg selv, og spiller fremragende, både som musiker og gjest. Selv om hun også skaper forvirring ved å fremføre Egil Storbekken, eller la stykket hun spiller ende med et primalskrik. Et kultursjokk som vertinnen elegant demper ved å si noen velvalgte ord om forholdet

side 18 - VÅRT LAND - mandag 19. januar 2009

velvalgte ord om forholdet mellom intellekt og følelse. Alt mens vi ikke vet om vi skal la oss rive med av musikkens (faktiske) skjønnhet eller fastholde vår ironiske distanse.

Blir forstyrret. Selv i dannede kretser kan mye rart skje, og her skjer det. Ikke store oppgjør - eller gjennomgripende avsløringer, men smått og stort som forstyrrer -aftenens fred. Unger som skriker, joggesko som ikke er ryddet vekk, glass som går i gulvet og en hel masse annet som ikke skal røpes, men som ustanselig dytter evenementet i uventede retninger. Husets trofaste kokk (Rolf Arly Lund) skal ha avskjedsgavegave, og servitøren (Birgitte Larsen) skal reklamere for den kortreiste maten sin. Bestefar (Per Frisch) har kjøpt svenske langrennsskøyter og kommer for sent, og den hektiske venninnen (Liv Bernhoft Osa) må ustanselig fortelle om flighten sin fra New York. Alt virker tilfeldig, og skuespillerne ser ut til å elske spillet som ikke er vanlig teater, men heller ikke ren improvisasjon. Som i virkelighetens dannede selskaper skjer tingene i mellomrommene mellom sosiale spilleregler og omstendighetenes uforutsigbarhet.

Briljerer. Men der vi som -publikum er i villrede over hva vi er med på, er husets vertinne aldri i beit for en avdempende replikk eller et praktisk grep. Ågot Sendstad briljerer i vertinnerollen; myk og vennlig, med et øye på hver finger og en demper for hver falsk tone. Hun har kunstneriske evner og byr som det heter på seg selv. Som skuespiller har Ågot Sendstad en særegen evne til å omskape seg, nå lager hun en rollefigur som påkaller både latter og sympati, og som samtidig binder elementene sammen i den lett kaotiske forestillingen.

Salong er en forestilling om en forestilling, som handler om å forestille seg. Den spiller på sosiale koder i stuer med stukkatur som mange av oss i salen kommer fra. Kløktig og med et smil på lur, lirker den seg inn under huden, i et teaterprosjekt som ikke ligner på noe annet enn seg selv.

teater Velkommen, -hjertelig vel-kommen, hilser vert og vertinne idet vi entrer Torshov-teatrets salong. Dermed er vi fanget i et rollespill som det tar tid å komme seg ut av.

(C) Vårt Land